

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Caroli Spinolæ Societatis Iesv, Pro Christiana Religione In Iaponia Mortvi

Spinola, Fabio Ambrogio

Antverpiæ, 1630

Cap. XVI. Iter Caroli Firandum versus, & reditus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46233)

solatia, quas illas delicias, quas parauit in caelis, ubi proprius est remunerandi locus? Seruiamus ergo, Domini mei, tam bono, tam clementi DEO, neque difficile iudicemus frenare feroces animi motus, aut corpus afflictere; certi, si cum Christo hic patiamur, cum illo quoque eternum regnatos in celo, quod nemo nisi dura passus pertingit. Cōmendo me plurimum Dominus Ferdinando & Alexandro Spinolis, filiabus præterea Domini Fabricij defuncti, reliquisque consanguineis: atque his omnes valere iubeo, patriamque meam, quod adeo debilitatum me sentiam, ut dubitem, an in alterum scribendi tempus supersuturus sim. Omnium quotidie mihi memoriam propono cum ad aram facio, aut preces fundo: neque porro obliuiscar, si aditu celestis illius Ierusalem me DEVS fuerit dignatus. Valete, valete, dum in celo nos reuisamus.

Ex carcere hoc Omurano 28. Febr. 1621.

Carolus incarceratus
pro Fide Christi.

CAPVT XVI.

Iter Caroli Firandum versus,
& reditus.

HOLLANDI Anglique piratæ, qui anno 1619. infesta habebant (quæ Iaponem vsque pertinent) Indiarum maria, nauem

uem

uem vnã Iaponicã , quæ huc è Philippinis soluerat,interceperunt. Hac Hispani duo, sæculari viatorum cultu , vehebantur. Angli, siue per indicium, siue per coniecturam, Religiosos eos esse (vt reuera erant) fuere suspicati. Eorum vni è S. Dominici Familiã nomen erat P. F. Ludouico Flores; alteri, P. F. Petro de Zugnicã, ex Ordine S. Augustini. Hos cepere scilicet, vt venditarent, non tam cupiditate merciũ raptam abs se esse nauim, quàm studio venerationeque Imperatoriorum edictorum in Sacerdotes & Religiosos, qui Iaponem ingredi non vererentur, captoque Firandensi portu, eos dedidere Gubernatori, vnã cum Ioachimo nauis Præfecto. Nangasachensis vrbis Administrator, accepto nuntio perculsus, veritusque ne malè sibi verteret, quod ea nauis portum ditionis suæ cepisset, si constaret nempe Religiosos illos esse; quanto potuit studio contendit, duos illos captiuos non esse Religiosos, id etiam litteris ad Imperatorem scriptis asseuerans. Contra Hollandi, vt naualis furti se culpã liberarent apud Iapones (quorum ambire velle amicitiam videri cupiebant) constanter asserere, duos illos externos & Hispanos & Religiosos Sacerdotes esse, aduenisseque, obtentu quidem Religionis propagandæ, re autem, ad speculandas insulas eius Regionis. Hoc statu cum res essent,
Reli-

Religiosi intelligentes præclarissimam sibi occasionem offerri, capitis pro fide obijciendi (si nimirum aperuissent sese) id facere scilicet omnino cupiebant; & Sacerdotes ac Religiosos sese profiteri, vt iam principio Christianos se esse indicarant. At vna obstabat res, communi charitate nixa; studium nempe eripiendi è vitæ periculo Ioachimum nauarchum, qui suâ eos vexerat nauis: quippe cum capite sanxisset Imperator, ne quis Iapon Sacerdotem aut Religiosum finibus inueheret Regni. Id ergo agitabant, vt absq; Ioachimi incommodo se patefacere quales essent. Ex aduerso Iapones atque Angli, vt rei veritatem explorarent, vocandos Firandum censuerunt quosdam ex ijs Religiosis qui Omuræ in custodiâ tenebantur; à quibus scilicet illos cognitum iri, aperiendamque simul veritatem exspectabant. Ita prorsus quàm citissimè facta omnia; planè vt (quemadmodum ipse Carolus indicat litteris 23. Nouembris ad Iaponiæ Præpositum Prouincialem scriptis) vespere à cœnâ in vigiliarum stationem euocati sint P. Franciscus Morales, Familiâ Dominicanus, & P. Petrus Auila, Domo Franciscanus, cum P. Carolo, quibus, Firandum vt irent, fuit imperatum, itinere milliarium ferè nonaginta. Orantibus vt vestes, aut stratum, ad defendenda frigora, pro du-
riore

riore anni tempestate, secum auferre possent, miles recusauit; sic vt seminudi, maligneque vestiti, à Sodalibus fuerint abstracti. vnde conscensis nauigijs, quà nauigando, quà hærendo ad munimentum quoddam, mari præsidio positum, noctem consumpserunt. Initio profectionis, vincti in angustum nauis angulum compacti sunt, vt vix mouere se possent; nec alio quàm cælesti defensi tecto; nam cubiculum occuparant Toni ipsius duo administri, qui reliquo cum satellitio eos comitabantur. Nocte diem alterum insecutâ, Firandum peruenère: ibi casa exigua (haud procul castello quod Præfectus incolebat, longitudine plateæ vnius) pro carcere eis data est, adiunctique à Governatore milites noui veteribus illis, quibuscum discesserant Omurâ. Ad 25. Nouembris, post meridiem, tres simul à Præfecto in castellum suum euocati, præsentibus Firandensi Tono, Gonrocuo Nangafachi Præsidi, Feizo & Xacuemone viris duobus præcipuis, sed desertoribus Religionis. Aderant præterea nonnulli Lusitani, Anglique illi qui interceperant nauem. Egressi tuguriolo suo Religiosi tres, vinculis constricti, talari tunicâ, sed tritâ ac semilacerâ, induti, barbâ capilloque promissis, macilenti, pallidi, viuorum instar cadauerum, ob diurnam famem, aliasque custodiæ asperitates, specta-

spectaculum, quo non Christiani modò, ve-
 rum etiam Barbari, ad miserationem promo-
 uerentur: transeuntes eos, Christiani saluta-
 bant, varijsque venerationis indicijs, mœroris
 sui sensum testabantur. In planicie, quæ præ
 castello iacet, eorum aduentum Lusitani op-
 periebantur, vnusque in ijs longè præcipuus
 Ludouicus Figueredo, ad felices se captiuo-
 rum pedes abiicit, religiosissimo officio, vin-
 cula illa catenis aureis præstantiora veneratus.
 Palatium ingressi, substitère in procætone,
 exspectantes dum litigatores conuenirent.
 Mox in cubiculum introductis, adiuncti sunt
 duo Religiosi captiui. Interrogatur Carolus,
an nosset duos illos Hispanos; respondit, quia iam
dudum ipse in Iaponiâ habitasset, numquam an-
te hac vidisse. Tum arroganter Feizo excipit:
Potestne quispiam aut Religiosus aut Sacerdos
negare se talem esse? Carolus, animaduerso
 quòd ita loqueretur Feizo, quia nempe non
 intelligeret discrimen quod interest inter Sa-
 cerdotem aut Christianum; breuiter rem ex-
 plicans, ostendit, fieri subinde posse, vt quis
 Christianum se profiteri deberet, non autem
 protinus Sacerdotem aut Religiosum. Anglus
 vultuose subiecit: *Ita habet; neque aliter in An-*
gliâ fit quotidie: qui Sacerdotes sunt, esse infi-
ciantur, metu supplicij, quod haud dubie, si fa-
terentur, eis immineret. Contra Carolus sanctâ

K

qua-

quadam licentiâ vsus, verum esse negat, allatoque in rem exemplo suo, *Ego, inquit, cum è navigatione ab Anglo piratâ retractus sum, & Sacerdotem & Religiosum Societatis IESV me esse edixi, etsi non ignarus odij, quo vos heretici in nos ardeatis, certusque periculi ob confessionem mihi impendentis. Et scio multos Societatis nostræ viros ita publicè in Angliâ locutos, qui & vitam huic causæ lubenter impenderunt.* Nominatim verò testes etiam quosdam citabat, versusque ad Gonrocuum, aiebat: *Quantum quidem ad eius rei veritatem attineret, plus ab eo fidei adhiberi deberi ijs rebus, quas ipse Nangasachi sapius vsu ipso didicerat (ubi nemo id negaret) quàm simplici vnus Angli hominis affirmationi.* Hoc dicto, hæreticus acquieuit; moxque Religiosi terni dimissi sunt, quorum duo affirmarant, se Hispanos illos non nouisse. Carolus in discessu Feizo propius accessit, auidusque hominis ab errore in viam reducendi, orabat, *ne pauca grauaretur audire verba, quæ dicenda haberet.* Excusauit Feizo, causatus, morari se non posse; quamobrem coactus est Carolus breuiter & cursim memoriam illi refricare illius temporis, quo desertâ idolorum superstitione, clarè adeò Euangelicam lucem aspiciebat: quare reputaret secum rationes suas, cogitaretque, quàm incerta hæc vita, quàm graues ei imminerent cale-

cælestium irarum minæ, nisi facti sui pœniteret, desineretque eos tantâ crudelitate persequi, quorum ipse Religionem aliquando fuisset amplexus. Expalluit nimirum his verborum aculeis Feizo, nulloque facto verbo, pudibundè discessit, neque deinceps apparuit. Tum Ludouicus Figueredo facultatem à Gonrocuo petijt, Caroli, duorumque fociorum, ad mensam domi suæ adhibendi; vestes insuper subministrandi, mittendi res alias necessarias in carcerem Omuranum. Haud grauatè Gonrocuus condonauit omnia rogantis humanitati, motus pietate naturæ, cum summam illam necessitatem intueretur, inquam redacti erant pugiles Christi. Quo cognito, Lusitani, sanctâ quadam pro se quisque æmulatione certabant, ad vestes ceterasque necessarias res submittendas duobus & triginta captiuis, quot tum carcere Omurano tenebantur. Scire tamen voluit Feizo, quantum captis Lusitani largirentur; neque plus pauculis vestimentis importari concessit. Ac quantumuis Ludouicus eum obtestaretur genibus flexis, flecti tamen barbari hominis durities nequijt, vt præsentem captorum inopiam æstimaret: indicans haud obscure, qui fidem DEO fefellisset, Christoque per apostasiam sese exuisset, simul omnem abiecis-
se mansuetudinem clementiamque. Denuò

nocte diem 28. sequente, in castellum reducti sunt, ut iureiurando affirmarent, duos illos Hispanos, Religiosos non esse. Abnuerunt singuli, Religiosorum morem causati, qui similibus in causis iuramento obligari non possent. Festo S. Andreæ, actum cum altero duorum Religiosorum, qui propior erat deprehensionis periculo, ob singularia quædam indicia, eoque petente (qui prodere se nempe quàm auidissimè cupiebat) adhibere quantum potuere conatus, apud Tonum Firandensem & Gonrocuum, ut Ioachimus nauigio præfectus dimitteretur, eiusque capiti caueretur, quod tamen studium declarare ei noluerunt. Tres igitur simul primùm in eandem casam, deinde ad veterem Omuræ carcerem sunt reducti, re nullâ aliâ decretâ. Optabat, per id tempus, quàm maximè Carolus nonnullos Firandi alloqui, sed custodum rigidissima pertinacia impediuit. Non tamen defuit exercendæ patientiæ materia; scripsit namque ipse, grauissimo se catarrho (quo reliquâ hieme vexabatur) obrutum fuisse; quia in itinere, & Firandi, longissimo tempore caput operire non licuisset, aduersus cæli grauitatem, laudans perpetuò DEVM pro gratiâ, quâ cumulatè adeò donaretur.